

Zlodej a zlodějka

Tim kráčal po ceste za mestom. Bolo niečo po polnoci. Lístie na stromoch pri ceste šuchotalo v závanoch vetra, ktorý po oblohe preháňal temné mraky. Blížila sa búrka. Nebyť mesiaca a jeho mdlého svetla, nevidel by Tim ani na krok. Kropsov dom, ku ktorému mal namierené, stál míľu za mestom a tých pár rozbitých lúčok pri ceste už dlho nik nezapaľoval, pretože ku Kropsovmu domu sa nikto zbytočne nepribližoval. Dom bol už dlhé roky opustený, chátral a hovorilo sa, že v ňom straší. Našli sa ľudia, ktorí tvrdili, že počuli ako sa uprostred noci z domu ozývajú zvuky, z ktorých chodil po chrbte mráz. Iní zas prisahali, že videli ako v mŕtvych oknách domu pulzuje červená žiara. A miestny blázon Ingar zvykol v krčme každému, kto bol ochotný ho ešte počúvať, vykladať o čiernych príznakoch vyletujúcich z komína Kropsovho domu.

Ale na také reči Tim moc nedal. Vedel, že ľudia z mesta si radi popustia fantáziu, najmä ak pri tom sedia s krýgľom piva v ruke. Cez deň práca v baniach za mestom, večer nuda jednotvárneho života v zapadákov. Bolo ju treba niečím rozptýliť a strašidelné historiky o záhadnom opustenom dome boli na to ako stvorené. No okrem nedôvery voči poverám mal Tim aj svoje skúsenosti s temnými silami. Takže keby sa v Kropsovom dome niečo stalo, bol pripravený.

Tim bol zlodej. No mal svoje zásady. Okrádal len ľudí, ktorí nemali zábrany rozšliapnuť druhých pri honobení svojho majetku, ľudí nízkych a podlých, ktorý sa topili v prepychu a smiali sa do očí tým, ktorých zdierali. No okrem sídiel boháčov sa Tim zameriaval aj na miesta, ktorým sa ostatní zo strachu vyhýbali. Zo strachu z nadprirodzena. Zakliate hrobky, schátralé chrámy temných spolkov, upírske brlohy a strašidelné domy. Všade tam sa dali nájsť cenné veci, ktoré nemŕtvi nepotrebovali, no ostatní smrteľníci sa ich báli vziať.

Tim sa blížil k zákrate. Neďaleko stál obrovský strom rozseknutý bleskom. Konáre, ktoré zavalili cestu, na nej hnili už dlhé roky. Nikto sa ich za ten čas nepokúsil odstrániť. Tim ich obišiel a za zákratou sa mu odkryl pohľad na Kropsov dom. Mohutné dvojposchodové sídlo, značne ošarpané, obohnané vysokým plotom z hrdzavých železných tyčí. Vo veľkej záhrade vedľa domu stáli vyschnuté stromy, ktoré vrhali v mesačnom svite strašidelné tieň.

Tim na chvíľu zastal a obzeral sa po okolí. Už sa chcel pohnúť, keď vtom zbadal, ako sa spoza stromov pri ceste vynorila postava a mieri k vstupnej bráne. Oprela sa do nej a brána zlovestne zaškriľala. Postava sa rýchlo obzrela a potom vošla dnu.

"Ale veď je to žena!" uvedomil si Tim. "A čo tu hľadá o takomto čase? Iba čo mi kazí plán." zamračil sa.

Pomaly sa prikradol k bráne a sledoval pritom nečakanú návštevníčku. Tá za sebou práve ticho privrela vchodové dvere a stratila sa v dome. Tim prekĺzol bránou a kráčal alejou k dverám, pri ktorých stáli dve sochy psov s vycerenými zubami. Jeden mal odrazenú hlavu. Ležala v zhnitom lístí pri jeho labách a vyzerala zlovestnejšie ako keby sedela na krku. Tim zastal pri dverách a načúval. Hoci fučal vietor a drevené okenice pri jeho nárazoch vŕzgali a plieskali o okenné rámy, počul z haly za dverami tiché kroky, ktoré sa pomaly strácali. Keď kroky utíchli, vošiel dnu a opatrne za sebou zavrel dvere.

Ocitol sa v priestrannej hale, z ktorej viedli na poschodie mramorové schody. Roztrhané závesy na vybitých oknách povievajú v prievane a v slabom mesačnom svetle sa podobali skôr na poletujúcich duchov. Tmu zrazu preťal blesk. Predmety zahalené

temnotou ukázali Timovi na okamih svoju tvár. Trofeje čudesných zvierat visiace na stenách a obrazy predkov, ktoré naňho upierali svoje zlovestné pohľady.

"Toto miesto vyzerá horšie, ako som čakal." pomyslel si Tim. "A ešte k tomu tá ženská. Zrejme sem prišla pre to isté ako aj ja. Ale moc opatrná nie je. Robí taký hluk, že by zobudila aj mŕtveho." Tim sa započúval do vŕzgania podlahy na poschodí. "A navyše ide zlým smerom. Spálňa starého Kropsa je v ľavom krídle."

Ešte chvíľu počúval a potom potichu vybehol hore schodmi a zabočil doľava. Prešiel dlhou chodbou lemovanou kvetináčmi s obrovskými vyschnutými palmami a zastal pred malou miestnosťou. Dvere do nej ležali vyvalené na zemi. Vo vnútri miestnosti stála posteľ a na nej ležala kostra s rukami skríženými na prsiach. Tim vošiel dnu a poobzeral sa okolo seba. Na nočnom stolíku pri posteli zazrel akýsi ligotavý predmet. Zobral ho do rúk. Bol to zlatý kríž vykladaný červenými rubínmi, ktoré sa v svetle mesiaca slabo trblietali. Tim ho zabalil do handry a strčil do vaku.

Už sa chystal ísť ďalej, keď v tom začul z opačnej časti domu zvuk ako keď sa sypú kamene a ženský výkrik. Pokrútil hlavou, ale potom vybehol z izby a hnal sa k miestu odkiaľ prichádzal hluk. Nebolo ťažké ho nájsť. Keď dobehol do haly, v chodbe vedúcej do pravého krídla zazrel červenú žiaru. Rozbehol sa tým smerom. Výkriky a podivný rachot silneli. Na konci chodby zabočil doľava a pár metrov pred sebou uvidel ženu zúfalo zápasiacu s dvoma nemŕtvymi. Červená žiara, v ktorej sivé tváre útočníkov nadobúdali diabolský výraz, vychádzala spoza rozpadnutej steny. Tim zdvihol kušu, ktorú si za behu nabil šípom so striebornou hlavicou, zamieril a vypálil. Šedé monštrum sa po zásahu sklátilo na kopy kameňov a už sa nepohlo. Kým sa druhý nemŕtvák spamätal, Tim k nemu priskočil a odkopol ho do diery v stene. Zmätená žena, ktorá si myslela, že na ňu útočí niekto tretí, sa na Tima zahнала malou dýkou. Zachytil jej ruku včas, ale keď je pozrel do tváre, na chvíľu stuhol od prekvapenia.

"To si ty?" vypadlo z neho. Spoznal v nej Dianu, krčmárku od Čierneho capa, kam občas chodieval. Vyjavene naňho hľadela, tiež ho spoznala. Tichý chlapík, trochu nesvoj, keď si u nej objednával a ktorý... ale to bolo už dávno.

"Ja..." začala.

"Poď, vypadneme odtiaľto!" ťahal ju Tim preč.

"Oni naozaj existujú!" kričala za behu a potkýnala sa o kamene na zemi. "Myslela som, že sú to len reči... A čo tu robíš ty?"

"Čo asi? To isté čo ty. Hľadala si Kropsov poklad? Tak teraz ho máš aj z nosičmi! Pridaj, musíme zmiznúť kým sa nevrátia!"

Úzkou chodbou sa blížili k vstupnej hale. Už len pár metrov, potom dolu schodmi a von z tohto prekliateho domu. Zrazu sa však podlaha pod nimi začala rozostupovať. Pozdĺž celej chodby sa urobila štrbina, ktorá sa rýchlo rozširovala. Tim sa ešte stihol zachytiť svietnika na stene a v tej chvíli nebolo po podlahe ani stopy. Tim visel na svietniku, Diana sa ho držala za ruku a kričala. Pod ich nohami sa rozprestierala temnota. Svietnik o chvíľu povolil a obidvaja sa zrútili do tmavej jamy. Keď dopadli, podlaha nad ich hlavami sa z rachotom zavrela a obklopila ich čierna tma.

"Si celá?" spýtal sa Tim, keď sa spamätal.

"Ale hej." vzdychla Diana. "Čo teraz?"

Tim siahol do vaku a vytiahol z neho posvätný Hemifaresov kameň, ktorý raz našiel v ruinách chrámu v bažinách na severe. Odvtedy ho nosil vždy so sebou. Kameň vydával slabé modrasté svetlo a slúžil mu ako fakľa. Prebehol pohľadom po kobke, v

ktorej sa ocitli a zistil, že zatiaľ im nič nehrozí. Kde tu sa povalovali čiesi kosti a rozbité drevené bedne, ale to bolo všetko. Chvíľu rozmýšľal, čo ďalej. Potom začal skúmať steny a hľadať východ, no žiadny nevidel. Keď sa ale lepšie pozrel na jednu zo stien, zbadal v nej obrys dverí zamurovaný kamennými tehľami. Svitla v ňom nádej: kde boli dvere, tam musí byť aj chodba. Preto vytiahol z vaku strieborný klin proti upírom a začal ním vyškrabávať murivo pomedzi tehál.

Diana ho pozorovala. Po chvíli podišla k nemu a spýtala sa:

"Nemáš ešte jednu takú tyč?"

Tim neodpovedal. Zo začiatku sa na ňu hneval, lebo mu skazila plán a kvôli nej sa teraz ocitli v tejto jame. Ale hnev ho pomaly prechádzal a uvedomoval si, že je vlastne rád, že sa zhodou okolností ocitol na takomto mieste práve s Dianou. S tou Dianou, o ktorú sa pred časom uchádzal, ale ktorá nejavila oňho záujem. Tak mu zamotala hlavu, že jej dokonca napísal pár zaľúbených listov. Ale odpoveď od nej nedostal.

Tim rýpal klinom pomedzi tehly a rozmýšľal: "Viem ako zabiť upíra, viem ako vyliečiť uhryznutie vlkodlaka, viem čo platí na nemŕtvych, viem ukradnúť človeku zpod zadku stoličku bez toho, aby si to všimol, viem sa nepozorovane dostať do najstráženejšej banky a odísť odtiaľ s plným vrecom zlata... Ale ženy? Ženy sú pre mňa záhadou."

Napokon z vaku vytiahol ďalší klin a podal ho Diane.

"Prečo si mi nikdy neodpovedala na listy?" spýtal sa.

"Ja..." zrozpačitelá Diana. "Vieš, bála som sa."

"Bála? A čoho?"

"No... ale teraz je to už jedno." povedala a začala rýpať do muriva. "Kedysi mi niekto veľmi ublížil a to ma poznačilo. Stiahla som sa do seba a bála som sa k sebe pustiť druhých ľudí. Nechcela som, aby mi niekto znovu ublížil... Vieš, mala som muža, teda vydali ma zaňho. Bol to kupec a zo začiatku sa mi aj páčil. Ale bol to sviniar. Správal sa ku mne ako k svojmu majetku. Po čase som ho začala nenávidieť. Odmietala som ho a keď ma nemohol mať, začal chodiť za druhými. Vracal sa neskoro domov, väčšinou opitý. Vtedy býval agresívny a často ma bil. Keď som to už nemohla vydržať, jednej noci som ho opitého ovalila krčahom a ušla som od neho."

Tim počúval a rozmýšľal. Teraz videl veci už v inom svetle.

"Ešte sa hneváš, že som ti neodpovedala?" spýtala sa previnilo.

"Ale nie... Vlastne som sa nikdy nehneval, len som tomu nerozumel."

Chvíľu mlčky pracovali na stene. Škrípanie klinov sa zarezávalo do uší a na podlahe pomaly narastali kôpky prachu z muriva.

"Myslíš, že sa odtiaľto dostaneme?" spýtala sa Diana.

"Ale hej. Stena je stará, dlho nevydrží. O taký deň, dva sme vonku."

"Deň, dva? A čo keď si dovtedy pre nás prídu tí... tie veci?"

"Tých by som mal zvládnuť."

"Počuj" Diana prestala vrtať do steny a pozrela sa na Tima. "Ako to že ovládaš tieto veci? Strieborné šípy, svietiace kamene a... čo ja viem čo ešte. Čo si vlastne zač? Myslela som, že si obyčajný zlodej."

"Vieš," začal Tim "keď som bol malý, vychovával ma strýko, čarodejník. Keď sa ostatné deti hrali na lúke, ja som so strýkom zbieral v lese bylinky a učil sa z nich robiť čarovné odvary. No a neskôr ma strýko učil, ako sa dostať zo zovretia mäsožravého stromu, ako zneškodniť nemŕtveho, ktorý vstal z hrobu, alebo ako zabiť upíra... Ale ženu by som biť nevedel." dodal, keď uvidel je prekvapený výraz.

"Ale nevrav!" prebrala sa Diana.

Tim udieral klinom do steny. Ako sa tak rozprával s Dianou, uvedomoval si, že ju má stále rád. Teraz videl, že ho v minulosti odmietla z iného dôvodu, ako si myslel. Nebol to nezáujem, ale strach. Alebo to bol nezáujem aj strach? Alebo niečo úplne iné? Nebol si istý, ale svitla v ňom nádej.

"Vieš, Tim" povedal Diana. "Ja..."

Vtom začuli spoza steny šuchtavé kroky a tiché chrčanie. Diana odskočila od múru a výstrašene pozrela na Tima.

"Neboj sa, zvládneme to." Tim nabil kušu a čakal.

Ticho prerušil náhly úder. Stena sa zatriasla. Niekoľko ľudí sa pokúšalo preraziť ju z druhej strany. Nasledoval ďalší úder. A po ňom ďalší. Stena sa chvela, murivo praskalo, kamene sa začali rozostupovať. Tim vytiahol z vaku pušku so zrezanou hlavňou a podal ju Diane.

"Sú v nej strieborné broky. Mier mu na srdce. Ale strieľaj až keď ti poviem."

Pri ďalšom údere vypadlo zo steny niekoľko kameňov a cez dieru sa do kobky začal sápať nemŕtvák s kalným pohľadom, vysoký ako hora.

"Ešte nie!" povedal Tim, keď videl ako Diana dvíha pušku.

Nemŕtvák vyrazil lakťom kus steny, zohol sa a chystal sa vojsť dnu.

"Teraz!" skríkol Tim a obaja vystrelili.

Nemŕtváka odhodilo naspäť do chodby. Ležal nehybne na zemi a dymilo sa z neho.

"Pod! Rýchlo!" Tim vzal svietiaci kameň a prepchal sa dierou v stene. Kým preliezla aj Diana, nabil kušu a potom utekali úzkou chodbou, nevediac kam ich dovedie. Dobešli ku križovatke a zprava sa na nich vyrútil ďalší nemŕtvák. Diana vykričala, keď sa po nej načiahol, ale Tim ho presnou strelou zložil na zem. Zabočili doľava. Po chvíli dobehli na miesto, kde sa chodba končila. Ale keď sa Tim lepšie prizrel, uvidel, že východ je len z druhej strany prehradený kusom dreva. Silno doň kopol a spráchnivené drevo povolilo. Zistil, že je to skriňa plná kabátov prežratých moľami. Strhol ich na zem, rozrazil dvere a ocitli sa v schátralej miestnosti s kozubom.

"Sme na prízemí. Pod', ujdeme oknom."

Veľké okná, už dávno vybité, viedli do záhrady. Jedným z nich vyskočili, zamierili k bráne a potom behom preč z prekliateho Kropsovho domu.

Zastavili sa až keď im dom zmizol z dohľadu. Pomaly začínalo svitať a z vychádzajúcim slnkom z nich začala opadávať ťarcha hrôz, ktoré v noci prežili. V korunách stromov čvirikali prvé vtáky, kdesi v diaľke bolo počuť kostolný zvon. Svet naokolo sa pomaly vracal do starých koľají.

Zastali na križovatke pred mestom. Bol čas sa rozlúčiť.

"Tak teda..." začal Tim.

"Čo robíš dnes na obed?" prerušila ho Diana.

"Na obed? Tuším budem ešte spať."

"Tak keď sa vyspíš, príď k nám do Čierneho capa. Dnes sú u nás husacie hody, pripravím ti niečo extra."

"Tak dobre."

"Fajn, budem ťa čakať." Pobožkala Tima na líce a odišla.

"Hmm, husacie hody u Diany." vravel si Tim pre seba a pozeral za ňou. "Dnes veru nebude zlý deň." Potom sa otočil a pobral sa domov.

